

EDO BRUNNER

AT LAST!

Brunner rijdt deze maand eindelijk in een auto waarvan hij niet alleen een natte rug krijgt, drie rondjes om z'n as danst en vochtige mondhoeken...

EINDELIJK, NA DRIE KEER VERZETTEN omdat er elke keer iets tussen kwam – eerst een extra dag draaien voor de *Club van Sinterklaas*, dan weer een extra voorstelling voor de cabaretshow *Avondje Bergkamp* waar ik nu het land mee rond tour, samen met onder meer Arie Koomen, en daarna ook nog heel slecht, regenachtig weer – was het vorige week eindelijk zover. Ikke, Edo Brunner, mocht rijden met een heuse Aston Martin DBS. Een bolide van al gauw een eurootje of driehondervijftigduizend! Tering hé! Mocht ik gewoon meenemen van de Kroymans-mannen. Helemaal super!

De dienders van de sterke arm der wet die me betrapten toen ik illegaal op de stoep geparkeerd stond aan het Utrechtse Lepelenburg om wat sexy plaatjes te schieten van deze koets, zeiden ongeveer hetzelfde.

Het is trouwens grappig dat veel mensen geen enkel benul hebben van de aanschafprijs van auto's als Ferrari, Lamborghini of Aston Martin. Ik vroeg het aan een van de twee piepjonge agentjes, die als eerste zei toen-ie van zijn fietszadel afgleed en zijn voeten met de stang tussen z'n benen naast de trappers op de grond stalde: 'Zo meneertje, we weten dat we hier niet mogen parkeren...' Nadat ik mij met een veel te grote glimlach had voorgesteld en uitgelegd had wat ik aan het doen was, vroeg-ie mij wat zo'n karretje nou moest kosten. Ik vroeg hem te gokken, waarop zijn collega zei dat-ie dacht dat deze wagen echt wel 190.000 euro of zo was. Ik moest een beetje lachen waardoor die andere agent interpreteerde dat het teveel was en snel zei: 'nou, misschien is dat een beetje veel maar ik denk dat je toch al gauw een tonnetje mee moet nemen.' Een tonnetje!? Vervolgens zei ik dat als hij niet door zijn Hilversumse collegae opgepakt wilde worden als hij er met z'n tonnetje onder zijn arm één ging ruilen voor geld, dat-ie er dan toch echt tweeënhalve ton en een beetje bij moest gaan pinnen.

Een kleine stilte viel waarin ik zijn kaak zeker tweeënhalve decimeter zag openvallen. 'Drieënhalve ton?', zag ik hem huilen. De andere politieboy zei een beetje schuchter: 'Laten ze jou daar gewoon een hele dag mee rondrijden?' En hij lachte schamper. Ik zei dat het nu wel mooi geweest was en gezellig bovendien, maar dat ik er nu toch echt vandoor moest want er was werk aan de winkel. Ik moest vandaag nog drie vrienden opzoeken met dat apparaat en samen met die vrienden naast mij wreed hard optrekken en vlammen. Waarop weer een van de politieboys een beetje waarschuwend zei: 'Je weet dat je niet sneller dan 120 mag op de snelweg hè?', waarop ik zei: 'Ja meneer, maar dan wel in drieënhalve seconde, een hele vriendelijke groet, maar nu moet ik echt gaan want het belooft nog een mooie dag te worden. Zo mooi als de Aston zelf.'

'De zesliter V12 is echt meer dan iedereen, maar dan ook iedereen, te trekken bij stoplichten'

Van binnen en van buiten is hij werkelijk adembenemend. Ik heb nog nooit van mijn leven zo'n mooie neus gezien. Van boven, van voor en van opzij, van alle kanten subliem. De achterkant is al even indrukwekkend met zijn brede heupen en die twee dikke vette uitlaatpijpen eronder. En voor het eerst vond ik carbonfiber en aluminium elementen best heel mooi staan, tussen het okergele leer van de hemelbekleding, de stoelen en het zwartleren dashboard met de zwartgelakte middenconsole. Heel erg chic. En ik zal dan maar eerlijk toegeven dat de zesliter V12 met 517 pk's echt meer dan genoeg is om iedereen, maar dan ook iedereen, helemaal

poep te trekken bij stoplichten en dat je belachelijk veel trekkracht over hebt als je even op de snelweg een sukkelaartje in wilt halen.

Aansluitend reed ik nog wat rondjes door de stad. Dat doe ik bijna altijd wel als ik een supercar bij me heb. Eigenlijk doe ik dat alleen maar om dat ik dan met het raampje open zo heerlijk kan genieten van het geluid van zo'n wagen. Dan kaatst dat uitlaatgeschal zo lekker af tegen de muren van de huizen.

Ik ontdekte trouwens ook iets wat een heleboel mensen waarschijnlijk al lang weten, maar ik ontdekte het pas sinds ik een jaar geleden begon met deze uit de hand gelopen columns te schrijven. Ik ontdekte dat dit soort scheurmonsters in

de ondertoeren en boven de 4.000 toeren pas echt lekker gaan klinken als je serieus accelereert, en zo'n beetje het onderste uit de kan aan het plukken bent. Dan klinkt in dit geval de Aston Martin heel erg lekker, en dat is een understatement. Een opzweepende brul overstemt de ontspannen noten die klinken van Radio 4.

Het viel mij op dat als ik door de stad reed in z'n twee en de motor netjes op toeren hield, je eigenlijk helemaal niet spectaculair opvalt, wat heel prettig kan zijn als je even incognito een boodschapje wilt doen. Maar het kan ook heel leuk zijn om soms even te laten weten dat er een bolide van drieënhalve ton aan komt denderen en dat je het erg zou appreciëren als iedereen een beetje aan de kant zou willen gaan. Het beste is dan om net iets te lang-

zaam te rijden en dat dan net iets te lang in z'n eerste versnelling te doen, dan gaat-ie zo lekker hoog, schreeuwerig huilen als een echte operadiva. Eerlijk gezegd vind ik dat dan net iets te aanstellerig aandacht vragen. Dan word je al snel gezien als een beetje een kaponeslijertje, een beetje als een gemiddelde Nederlandse actrice. Maar als je de auto in z'n automatische versnelling zet, dan schakelt-ie bij 30 of 40 km/u gewoon naar z'n drie en krijg je hele fijne ondertoeren die ervoor verantwoordelijk zijn dat trillende, subsonisch lage bassende brommen bij menig onschuldig passerende dame een lichte trilling in het slipje zal doen veroorzaken. En zie hier, de etymologische verklaring voor het woord pussy-wagon.

genoeg om helemaal poep

Maar de DBS is uiteraard veel meer dan alleen dat. Deze keiharde, gesofisticeerde gentleman is de ultieme verleiding om alle bestaande waarden en normen te tergen en wellicht nieuwe regels voor Verkeer en Waterstaat af te dwingen met zijn brute overredingskracht en overwichtig stemgeluid.

En toen ik na een heerlijke zonnige dag een beetje melancholisch de Bondmobiel terugbracht naar de rechtmatige eigenaar, viel het mij zwaar de kristallen sleutel af te staan. Buiten stond alweer een witte (ook mooi) klaar voor een klant die hem effe snel vlak voor sluitingstijd wilde komen kopen... Ik ben zo benieuwd hoe mensen dat doen. Nemen ze dan een koffer met poen mee of vragen ze aan de verkoper: 'Mag ik 'm effu pinnu?'

